voor ouder

Het huis dat jij bouwde

Jouw stem was de eerste die ik hoorde, nog voor ik wist dat er een wereld was. Van binnenuit, gedempt, als de zee achter een muur. Ik kende jou eerder dan ik mezelf kende.

Later was je overal waar ik keek. In de keuken die naar uien rook. In je handtekening onder elk briefje voor school. In het licht op de overloop dat bleef branden tot ik thuis was. Jij sliep pas als ik er was.

Je gaf zonder te tellen. Je bewaarde het beste stuk voor ons en noemde dat vanzelfsprekend. Pas nu ik zelf ouder word, zie ik hoeveel je hebt laten liggen, zodat wij konden lopen.

Er is geen woord voor wat er wegvalt als een moeder gaat. Het is alsof de grond onder een huis verschuift: alles staat nog op zijn plek, maar bij elke stap voel je dat het fundament anders is.

En toch. Je zit in mijn handschrift. In hoe ik mijn hoofd schuin houd als ik luister. In het recept dat ik nooit zal opschrijven, omdat mijn handen het nog weten.

Ik ben het huis dat jij hebt gebouwd. En zolang ik blijf staan, woon jij hier ook.

Lisanne Kors, Voor ik het vergeet

Je mag dit gedicht gebruiken bij een afscheid, met vermelding van de naam van de dichter. voorikhetvergeet.com